

II. felvonás

Felemelkedés

3. fejezet

Időzítés

Leana döbbsen figyelte Harmóniát a barlang félhomályában. Egyszerre félt tőle és tisztelte őt, miközben képtelen volt megérteni, hogy mi és miért történt vele az imént.

– Nyugalom – ismételte az entitás. – Már túl vagy a nehezén.

– Úgy érted, én tényleg... – mondta Ventriss, azonban belefulladt a szó.

– Meghaltál. Igen – felelte Harmónia. – De ez nem jelent többet annál, minthogy egygé váltál az Erővel. A személyiséged megmaradt, mindössze elkeveredett a létezés egy másik síkjában.

– Nem értem – rázta a fejét Leana. – Hogy lehet csak úgy visszahozni valakit ebből a halálból?

– Egészen egyszerűen – felelte Harmónia. – Megkerestelek téged az ottani formádban, aztán átvittelek ide, behelyezve ebbe a testbe. Az eredeti mintájára készítettem, remélem elégedett leszel vele.

– De – hüledezett Ventriss. – Ez nem lehet ilyen egyszerű. A jedik és a sith-ek...

– Ők ennek a világnak lényei, én az Erő világában létezem – felelte Harmónia. – Amit ők látnak az Erőből az nem több, mint egy visszhang, ami a túloldalon tomboló viharokból ered. Szükségtelen elmagyaráznom, hogy miért van az, hogy az ő képességeik messze elmaradnak a mieink mögött.

– Mieink? Úgy érted, több is van belőletek? – kérdezte bizonytalanul.

Az entitás bólintott.

– A legtöbbünknek nem célja az, hogy beavatkozzunk a másik világ ügyeibe. Csak rátok jellemző, hogy ily megszállítottam használjátok a túloldal erejét a saját, önös céljaitok érdekében – magyarázta Harmónia. – De mivel a világaink között könnyű az átjárás, sokunk idelátogatott már, egyesek pedig végképp letelepedtek itt.

– Úgy érted, hemzseg tőletek a galaxis? – felelte Leana.

– Sok világon vetettük meg a lábunkat, ez igaz, ám a lakosok mindig ügyeltek rá, hogy ne legyenek szem előtt. Ezek a kolóniák mind a mai napig feltérképezetlenek, rendkívül ritka, hogy rájuk találjon valaki, de ha ez megtörténik, olyan események veszik kezdetüket, amik évezredekig visszhangzanak a történelemben. Ha Whills sámánjai nem létesítenek velünk kapcsolatot, a jedik sosem jönnek rá arra, hogyan kommunikálhatnak a régi világunk lényeivel, ha pedig Yoda nem talál rá az Erő Papnőire, képtelen lett volna megküzdeni a benne rejlő gonosszal. Ha Darth Vader sosem találja meg Mortist, a belső harc egy általatok soha nem látott gonosz felemelkedésével ér véget. És ha a kvadráns népei nem találnak rá a Fény és a Sötétség oltáira, ma nem lennék itt, hogy feltámasszalak a halottak közül.

– De miért? Miért mentettél meg? – kérdezte Leana. – Azt mondtad, hogy nem akartok beavatkozni a mi világunk ügyeibe.

– De én igen – vágta rá Harmónia. – Mielőtt átadtam magamat a Fénynek, nem voltam több egy közönséges triata lovagnál, és amit tettem, azt azért tettem, hogy megmentsem a népemet. A felemelkedésem után sem vágytam másra, ezért minden erőmből azon voltam, hogy megállítsam a Mentort, a népem mézárósát. Miután megöltem őt, megpróbáltam stabilizálni a helyzetet a két nép között, de kudarcot vallottam. Miután feladtam, csendes, békés életet kezdtem élni. Ez évezredek óta így

folytatódott, egészen addig, amíg rá nem jöttem, hogy mekkora hibát vétettem akkor.

– Hogy érted? – vonta össze a szemöldökét Ventriss.

– Amikor végeztem a Mentorról, a másik világ erejét használtam ellene, miközben ő ugyanabból a forrásból merítette az energiáit. Az oltárok ugyanakkora erőt adtak nekünk, de én jobban harcoltam nála. Egészen addig ostromoltam őt, amíg semmissé vált a Sötétség ereje, így ő maga is semmivé vált. De maga a Sötét Oldal nem szűnt meg létezni, hiszen annak a követői szolgáltatják az igazi erejét. A ti világotokon ezrek és ezrek adták át magukat neki, a halálukkor a saját életerejükkel táplálva az oltárt.

– Tehát erre akartál figyelmeztetni a látomásban – ismerte fel Leana.

– A látomás azt a célt szolgálja, hogy az Erő-érzékenyek felismerjék a fenyegetés mivoltát. Rengeteg segítségre lesz szükségem ahhoz, hogy végleg megelőzzem a katasztrófát, így, amikor eléjük járulok, hinni fognak nekem.

– Ha jól sejtem, én is köztük tartozom – felelte Leana.

– Így igaz – helyeselt Harmónia. – A Sötétség oltára mára már csaknem teljesen kész egy újabb felemelkedésre. Amikor az ereje eléri a csúcspontját, a Mentor új életre fog kelni, készen arra, hogy eltíporja lába alatt a galaxist. Ha ez megtörténik, én nem leszek képes megállítani, meg fogom próbálni, de az erőm már csak a töredéke az eredetinek. Ti sem lesztek képesek rá, és már késő lesz, mire a Fény oltára új életre kelthet engem. Nem maradt más választásunk, mint megakadályozni ezt a felemelkedést. Meg kell semmisítenünk a Sötétség oltárát.

– Gondolom, nem mehetsz oda és pusztíthatod el csak úgy – felelte Leana.

– Már megtettem volna, ha ilyen egyszerű lenne – válaszolta az entitás. – Csak a te világod lényei semmisíthetik meg az oltárt, ugyanakkor meg is nyithatjátok azt, magatokba szívva az oltár erejét.

– Az nagyjából ugyanazt eredményezné, mintha a Mentor magától támadna fel, nem igaz? – következtetett ki Leana.

– Az entitás gyengébb lenne, de még mindig túl erős – helyeselt Harmónia. – Sajnálatos módon, egy bizonyos Sigil éppen ezt akarja elérni. Nem járhat sikerrel. Előbb kell odaérnetek mint ő és porig kell rombolnotok az oltárt.

– Mármint nekem és még kinek? – kérdezte Leana.

– Egy bizonyos Jaris Fenn átvette a vezetést a triaták felett, ha jól sejtem, ismered őt.

– Igen, jó barátok voltunk még régebben – helyeselt Ventriss. – De hogy lett egy nem túl egyszerű űrkalandorból egy civilizáció vezére? És miért segítene nekem, azon kívül, hogy lóg nekem eggyel?

– Hála nekem, a triaták még mindig visszavárják azt istenüket, Fennben látják azt, amit egykoron bennem is felfedeztek – magyarázta Harmónia. – Már sejti, hogy mire készül Sigil, de nem tudja, hogy hol van és hogyan vehetné elejét a katasztrófának. El kell menned hozzá és meg kell győznöd őt az ügyünkről. Az oltárt nagy erővel védik a sekák, ugyanis a népük leghszentebb helyévé vált az idők folyamán. Sigil lehet

egyedül van, de nem kizárt, hogy sikerül bejutnia. Viszont Fenn és a seregei biztosan megtörhetik a sekák ellenállását és elpusztíthatják az oltárt.

– Ha ez a helyzet, akkor én miért kellek? Miért nem mondd meg neki te magad, hogy mit kell csinálnia? – kérdezte Ventriss.

– A hajód odakint vár téged – mondta Harmónia, figyelmen kívül hagyva a kérdéseket. – Az adatbázisában benne van az oltár pontos helye, a kinézete és a legjobb mód az elpusztítására.

– Az oké, de.. – mondta Leana, mire Harmónia eltűnt a szeme elől.

Ventriss riadtan nézett körbe, de sehol sem látta az entitást.

– Remek – sóhajtott egyet, aztán elindult a barlangot megvilágító fény felé. Tudta, hogy ott lesz a kijárat és a hajója is – bármi is legyen az.

Leana megdöbbsent a Shadow Queent látva, tudta, hogy Carlos jól van, de azt az álmában sem várta volna, hogy korvett egy karcolás nélkül megúsza a csatát.

Izgatottam felment a hajó fedélzetére, a barátját szólongatva, de sehol sem találta őt. Beletelt egy kis időbe, mire felismerte, hogy mi történt. Utólag pedig hülyének érezte magát azért, mert nem jött rá hamarabb. Ha Harmónia simán le tudta másolni őt, akkor miért ne tudott volna csinálni egy másik Shadow Queent?

A másolat tökéletesen megegyezett az eredetivel, ezért Leana gond nélkül fel tudott szállni fele. Miközben a hajó elhagyta a bolygó légkörét, belenézett az adatbázisba. Mint kiderült, nem volt túl messze az oltárt rejtő világtól. Egy maga is odamehetett volna, de inkább Harmóniára hallgatott. Elindult a holotérképen „Itt találd Fenn” szöveggel megjelölt koordinátákra, aztán útra kelt az új élete legújabb kalandjához.

Sigil tudta, hogy hol volt a Sötétség oltára és azt is, hogy szívhatta magába az erejét. De kizárt, hogy az a hajó, amit ellopott, egy darabban átvihette volna őt a seka védelmen. Egy ilyen feladathoz egy jóval robusztusabb jármű kellett neki és egy segítő, aki a halálba is követné őt – szerencsére még emlékezett rá, hogy milyen frekvencián sugárzott a Skyranger helyzetjelzője. Ann jelenlétét pedig még itt is érezni lehetett az Erőben, azonnal utána mehetett, amint visszaszerezte a hajóját.

Balszerencséjére, HWK-290 jelenleg ismeretlen tulajdonosa pont a Zu'hatrára ment vele. Amikor a sith elérte abolygót, ráébredt, hogy a planétát körülvevő köd eloszlatta a szerkezet által küldött jeleket, ezért nem lehetett meghatározni a pontos helyzetét.

Sigil egy pillanatra azt hitte, hogy kereshet egy másik hajót magának, de ekkor érezni kezdett valamit az Erőben, amit már csak nagyon régen tapasztalt meg. A kis Mira Wess... Megpróbálta álcázni magát, de senki sem tudott elbújni Sigil elől. Főleg egy olyan személy nem, akivel már annyiszor keresztetkék egymást az útjaik, hogy majdhogynem kötelék formálódott köztük az Erőben.

A sith hamarosan is másik jelenlétet is felfedezett a bolygón. Noeya Adane... Tehát együtt maradtak a szökés után és a hajót is megtartották maguknak.

Eljött az ideje, hogy Sigil visszavegye azt, ami az övé.

Mira közelebb volt az úrkikötőhöz, mint Adane, ezért Sigil úgy döntött, hogy először belőle próbálja meg kiszedni a hajó helyzetét. Wess a kedvenc helyén fészkelte be magát, egy kocsmában. A sith úgy érezte, hogy bemegy és megiszik vele egy jó pofa sört, de megváltozott a helyzet, amikor az ablakon keresztül meglátta a nőt.

Mira a bárpultnál volt, mosolyogva kiszolgálva a vendégeket. Egy Sigil számára ismerős dallamot dúdolt, még a vak is látta volna, hogy boldog volt. Ez ráébresztette az öreget valamire. Wess nem csak átutazóban volt, hanem megtelepedett, és alighanem Noeya sem tett másképpen. Valamilyen oknál fogva a két ellenség úgy döntött, hogy megpróbál nyugodt életet élni a köd takarásában.

A nyugodt élet nem túrta meg a folyamatos hajókázást, a Skyranger egy helyen kellett, hogy rostokoljon egy ideje. Mivel okos emberek kezében volt, Sigil biztosra vette, hogy a páros elrejtette valahol, mert tudta, hogy leleplezheti őket. Viszont azzal is számolniuk kellett, hogy ettől függetlenül is rájuk találhatóak, ezért egy olyan helyen kellett elrejtetniük a hajót, amit könnyen el lehet érni a környékről.

Sigilnek nem kellett kikényszerítenie belőlük azt, hogy hol van a hajó. Sőt szóba sem kellett álnnia velük. Csak találnia kellett egy olyan embert, aki tudta, hogy hol lehet elrejtteni egy hajót a közelben, és már vissza is vehette a Skyrangert – egyébként sem lett volna kifizetődő most összeakasztania a bajszát Mirával. Adane könnyen megtalálhatta őket, jelenleg pedig még nem döntötte el, hogy mit tegyen vele. Legszívesebben megölte volna, de ha Ann-nel nem úgy mennek a dolgok, mint ahogy eltervezte, Noeya volt az egyetlen, aki még szóba jöhetett, mint a tanítványa.

Az öregnek nem kellett messze mennie ahhoz, hogy találjon egy olyan embert, aki el tudott tájékozódni a Zu'hatra alvilágában. Már az utca másik világból megérezte a hegy méretű seka fejében kavargó sötét gondolatok élvezetét. Amikor szembe került vele, felismerte, hogy egy kalóz hajóbiztossal állt szemben.

Tökéletes.

– Hé, faszfej! – szólította meg a sekát.

– Mit mondtál te nekem? – emelte fel a hangját a férfi.

– Az mindegy – legyintett egyet a kezével Sigil. Lehet, hogy a börtönhajó legénységén nem fogtak az elmetrűkkök, de a sith kizártnak tartotta, hogy ez faji jellegzetesség legyen. Mert érezte a hegyomláson, hogy gyengeelméjű. – Inkább azt mondd meg nekem, hogy hol tudnám elrejtteni a hajómat a közelben. Nem szeretem a hatóságokat.

– Miből gondolod, hogy ezt meg is mondom neked? – kérdezte a seka.

– Mert még mindig nincs meg a mamuszom! – vágta rá Sigil, egy újabb elmetrűkk kíséretében.

– Ja, az mindjárt más – felelte a kapitány. – Van itt egy hely, a régi űrkikötő alatt, a megfelelő összegért bárki lerakhatja ott a hajóját. Én is ott tartom a kicsikémet, meg asszem van ott egy másik hajó is, valami ritka ronda.

– Hát ez nagyszerű – Sigil egyből tudta, hogy a Skyrangerről beszélt. Hátat fordíthatott volna a sekának, de még véletlenül sem akarta, hogy komplikációk lépjenek fel a rablással. A páros nem érezhette meg, hogy mire készül. Kellett egy eltelés. – Szívesen az utadra engednék most, de az a helyzet, hogy te bajt akarsz keverni.

– Így igaz, bajt akarok keverni – helyeselt a seka.

– Még hozzá abban a kocsmában – mutatott Sigil oda, ahol Mira is dolgozott.

– Még hozzá abban a kocsmában – felelte a kapitány. – Hívom is az embereimet!

A páros hamar elérte a lezárt űrkikötőt. Nem tudták, hogy érezzenek amiatt, hogy el kellett hagyniuk a bolygót. Egy részük mindig is rühellte ezt a helyet, igaz, egy másik részüknek mégis hiányzott az új otthon elvesztése. De biztosak voltak benne, hogy idővel túl fogják tenni magukat a dolgon.

Már ha valaha is elmennek innen...

– Déjá vu – mondta Mira, a társa érezte a mondat mögött rejlő indulatokat.

– Mondd, hogy nem az történt, amit gondolok, hogy történt! – felelte Adane.

Nem érkezett válasz.

– Miért mindig nekünk kell rábaszni?! – emelte fel a hangját Noeya. – Egyáltalán ki a kriffnek kell az a hajó?

– A kalózok – következtette ki Mira. Életben hagyta a kapitányt, akinek nyilván volt néhány embere a közelben. Nem volt túl valószínű, hogy tudják, hogy hozzájuk tartozott a Skyranger, de rajtuk kívül senkinek sem volt indítéka a rablásra. Ráadásul csak egy igazi profi tudott feltörni egy olyan kódot, mint amivel lezárták a hajót.

– Látod, erre méz a kegyelettel – vágta rá Noeya.

– Tudom – sütötte le a szemét Wess. – De ez volt a helyes döntés.

– És most mi lesz velünk a „helyes döntésed” miatt, he? – mondta idegesen. – Ha nem tudnád, aranyom, most már minden igazságosztó a nyomunkban van, aki csak a rendszerben tartózkodik. Hogy fogunk elszökni előlük, talán szárnyakat kéne növesztenünk?

– Egy jedi nem ölhet, amennyiben létezik egy másik lehetőség – állt a sarkára Mira. Egy ideig tűrte a sértéseket, de most már betelt nála a pohár. – Nagyon sajnálom, hogy te kizárólag az elmebeteg gyilkolászásban látod az egyetlen megoldást minden létező helyzetre, de én más kódot követek. Lehet, hogy időként bajba kerülök miattuk, de ha ez az ára annak, hogy tükörbe tudjak nézni reggelente, ám legyen.

– Mira... – felelte Adane, de a nő félbeszakította őt.

– Te mindig úgy tekintesz a körülötted lévőkre, mintha alsóbbrendűek lennének nálad, csak azért, mert te a Sötét Oldal szolgálja van, de képzeld el, az Erőnek nem

csak egy-két árnyalata létezik, de még ha így is lenne, akkor kizárt, hogy épp a Sötét Oldal legyen a felsőbbrendű a kettő közül! Mert ha nem vetted volna észre...

– Mira! – mondta nyomatékosan Adane, de Wess ezúttal sem hallgatott rá.

– Te csak ne próbálj meg a szavamba vágni! – emelte fel a hangját. – Most én beszélek. Egészen eddig tűrtem, hogy...

– Nem, most én beszélek – törte meg a szavát egy férfi mély hangja. Mira riadtan felé fordult. Egy seka igazságosztót látott maga előtt, aki tucatnyi rendfenntartót vitt magával a fenyegetés elhárítása érdekében. – A nevem Xel'naga Frey, a Szent Kód, a rend és a béke védelmezője. A szent jogomnál fogva letartóztatom önöket. Ha ellenállnak, kötelességem véget vetni az életüknek!

A páros nem felelt.

Erről próbáltam figyelmeztetni az imént, őfelsége! – mondta az Erőn át Noeya.

Sajnálom, oké? – vágta rá Mira.

Haragudni természetes dolog – felelte Adane. *De ha megkérhetnék rá, most inkább rájuk koncentrálj a dühödet, és ne engem baszogass!*

Meglesz – felelte Wess.

– Mi lesz már?! – emelte fel a hangját Xel'naga. – Harcolnak, vagy megadják magukat? – Válaszul mindkét triata aktiválta a fénykardját. – Ám legyen! – mondta a seka, aktiválva mind a két fegyverét.

Fenn nehéz szívvel hagyta magára a feleségét, de tudta, hogy Rau nem tréfából hívta az eligazítóba. Lehet, hogy egy fontos csatára készült, talán támadt egy ötlete arról, hogy hol lehetett Sigil. Sőt, akár arra is rájöhetett, hogy hol van Mira.

Amikor Jaris beért a tágas terembe, Rau admirális magas rangú tisztekkel és kapitányokkal körbevéve állt egy holografikus terminál előtt. A szerkezet a kvadráns térképét mutatta, ahol kék és piros színekkel jelölték meg a két állam jelenlegi területeit, az ismert flottáit és katonai állásait. Bár a háború hajnalán nagyjából megegyező erőforrásokkal rendelkeztek, jól látszottak a Triata Flotta kezdeti sikerei és az azt követő hónapok lassú és veszteséges előrenyomulása. A hajóik mélyen behatoltak a Seka Köztársaság területére, a csapataik számtalan kolóniát foglaltak el, de fogytak, amíg az ellenség egyre több hajót látszott felhalmozni. Fenn nem volt egy született hadvezér, de tudta, hogy ha nem találják ki valamit, könnyen kedvezőtlen fordulatot vehetett ez a háború.

– Próféta! – vágta a mellkasukra a kezüket a triaták.

– Pihenj – felelte Fenn. – Miért hivatott, admirális? – fordult Rau felé.

– Engedélyt szeretnék kérni a lehetetlenre – felelte.

– Csupa fül vagyok – mondta Jaris.

Az admirális csettintett egyet mire a holografikus térkép ráközelített a seka állam tőlük legtávolabbi részére. A lakatlannak jelzett világok tengerében egy magányos vörös pont állt, ami látszólag nem rendelkezett védelemmel.

– Ezt a helyet nem sokkal azután fedeztük fel, hogy ön és a Rend tagjai látták az istenek csatáját – magyarázta Rau. – Miközben a látottakon meditált, Jiu Lei mester megérezte a fia, Jiu Taz jelenlétét, akiről azt hittük, hogy életét vesztette egy tíz évvel ezelőtt elindított, hivatalosan meg nem történt bevetésen. Rövidesen más Erő-érzékenyek is jelentették, hogy megéreztek az egykori barátaik és hozzátartozók jelenlétét. A többségük szintén ez idő tájt tűnt el, másoknak pedig a köztes időben folytatott kémakciók alatt veszett nyoma. Azt hittük, hogy megölték őket, de most felismertünk egy másik lehetőséget.

– Elfogták őket – következtette ki Fenn. – Ez pedig nem más, mint egy börtönkolónia.

– Nem csak egy börtönkolónia – rázta a fejét az admirális. – Ez maga lenne a börtönkolónia. Úgy vélem, hogy amit felfedeztünk, az nem más, mint a Verem, az Erő-érzékenyek legendás börtöne. Azt beszéljük, hogy már évezredek óta fennáll, egy mindentől elszigetelt helyen, ahol még az Erő sincsen jelen. Ha igazunk van, akkor a látomás elindított egy lökéshullámot az Erőben, ami lehetővé tette, hogy az ottaniak egy időre, vagy akár véglegesen kapcsolatba tudjanak lépni az Erővel. A becsléseink szerint több tucat vagy akár több száz hős lehet ott bebörtönözve. Ha sikerül kiszabadítanunk őket, az ellenségről megtudott információik és a harctudásuk komoly előnyhöz juttathat minket ebben a háborúban.

Fenn kezdetben figyelmesen hallgatta az admirális elméletét, ám a bolygó hologramja egész végig vonzotta a tekintetét. Odanézett, miközben magával ragadta őt valami... Kezdetben azt hitte, hogy semmiség az egész, de érezni kezdett egy kapcsolatot valakivel, akiről azt hitte, hogy már sose látja többé. Eleinte csak szórakozott a gondolattal, de amikor elkapta a tekintetét, már tudta, hogy Annt érezte. És biztos volt benne, hogy Venn is érezte őt az Erőn át. Ki akart jutni, mintha már tervezett volna valamit. Most pedig már tudta, hogy segítség fog érkezni.

– Próféta – törte meg a csendet Rau.

– Nem csak Lei fia van ott – felelte Fenn. – Sigil tanítványa, Ann és a testvére, Rya Venn is ott raboskodnak. Van egy tervük, ami talán működhet. Ha jól időzítünk, egyszerre tudunk káoszt csinálni az égen és a földön egyaránt, minimalizálva a veszteségeinket.

– Tehát jóvá hagyja az akciót? – kérdezte Rau.

– Én magam fogom vezetni – felelte Fenn. – A Tizenhatodik Flotta minden hajója engedélyt kap az ugrásra, de minden kapitány maga dönt arról, hogy velünk tart-e vagy sem. A többi flotta folytatja az előrenyomulást, Zen nagyadmirális fogja vezetni őket a távollétben. A sekák tudják, hogy az Erő elárulta a pozíciójukat, komoly ellenállásra kell számítanunk. A fő cél áttörni a seka hajósoron és kimenteni Annt a káoszból, a testvére és a többiek csak másodlagosak.

– Azt hittem, hogy Sigil az ellenségünk – felelte Rau. – Tisztelem, próféta, de nem harcolnunk kellene a követői ellen, ahelyett, hogy segítenénk őket?

– Ha Ann megtudja, hogy mire készül a mestere, pont annyira fogja rühellni Sigilt, mint mi. Ráadásul jobban ismeri őt, mint a saját tenyerét. Ha valaki tudja, hogy hol van az a mocsok, akkor ő lesz az – mondta, de közben felismerte, hogy Ann

tartózkodási helye és Sigil úti célja nem feltétlenül két különböző dolog. A sith elég ambiciózus ahhoz, hogy megpróbálja maga mellé állítani a tanítványát, és tudva, hogy mire készül és hány ellenséget szerzett az útja során, kizárt, hogy ne tartson igényt egy segítőre.

– Értettem – vágta rá Rau. – Mikorra időzítsem az ugrást? – kérdezte, tudva, hogy felesleges a szavazás. A flotta parancsnokai a tűzbe is követték volna a Prófétát.

– Amint csak lehetséges.

A Verem fala magas volt, de már túl régen állt a rabok felett ahhoz, hogy az építéséhez használt fém megőrizze az erejét. A Venn testvérek a többiek segítségével egy órán belül ledönthették a falat, viszont a fegyőrök abban a percben nyakon csípnék őket, hogy elkezdd rázkódni a legendás építményük.

A falat teljesen észrevétlenül, egyik apró alkotójáról a másokra kellett meggyengíteni, hogy aztán, amikor eljött az idő, egy pillanat alatt le lehessen dönteni. Márpedig ez sokkal tovább tartott, mint egy óra. A Verem rabjai kénytelenek voltak minden éjszaka ezen meditálni, ami még váltásokkal is megviselte őket. De ha a nagy Jiu Taz úgy döntött, hogy megszöknek, akkor megszöknek.

Ann a központi épületben meditált, száz másik lovaggal együtt gyengítve a falat. Már egy órával ezelőtt felváltotta Ryát, aki aludhatott volna egy pár órát, ha akar, de ő inkább felkereste Tazt, hogy megvitasson néhány módosítást a tervükön. A nővére ide hallotta a veszekedésüket, ám az Erő rövidesen elvonta róluk a figyelmét. Érzett egy jelenlétet... Egy egyént, akiről azt hitte, hogy soha többé nem fogja érezni az életében.

Jaris Fenn tényleg a kvadránsban volt, és tervezett valamit... Egy támadást, méghozzá a Verem ellen. Ann érezte, hogy ez a pillanat kölcsönös volt, Fenn most tudta, hogy itt volt és azt is, hogy volt egy terve a szökésre. Ezt azonnal tudatnia kellett a többiekkel.

Ann felállt, aztán egyenesen a hadi-szobává alakított helyiségbe ment. Rya és Taz éppen heves vitát folytattak egymással. Lehet, hogy a vezér elfogadta a Venn testvérek vezetését, de az elvei még mindig nem hagyták, hogy a halálba vezesse az „embereit”.

– Ötször annyi katona van itt, mint eddig bármikor – mondta dühösen Taz. – Elmondanád nekem, hogy fogjuk leküzdeni őket fegyverek nélkül?

– Megmondtam, hogy ott az ellenőrző központjuk a falon belül – vágta rá Rya. – Elegen vagyunk ahhoz, hogy lerohanjuk, ott elég fegyvert találunk a harc folytatásához!

– Óh igen, és mégis mit fogunk csinálni a flotta ellen? – vágta rá Taz. – Az előbb ideküldött armadában nagyobb hajók vannak, mint maga a Verem, az ég szerelmére!

– Khm... – köszörilte meg a torkát Ann.

– Mi az?! – fordultak felé mindketten.

– Nem kell aggódni sem a hajók, se a szárazföldi erők miatt – felelte Ann. – Nem leszünk egyedül ebben a csatában.